

**ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΝ ΤΗΝ ΠΑΝΣΟΦΟΝ**

**Ἐποιήθη
ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τοῦ Ἄθωνος**

*** βιε' * 2015 ***

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑ ΤΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΝ ΤΗΝ ΠΑΝΣΟΦΟΝ

Μετὰ τό, Εὐλογητός, ὁ ψαλμός 142

Κύριε, εισάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου.

Εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου·καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος·καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθῆσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸν τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον.

Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ.

Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.
Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου.
Καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθροὺς μου· καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλος σου εἰμι.

τό, Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Τροπάρια

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Οἶκος σοφίας γεγονυῖα παρθένε,
διὰ μελέτης καὶ Θεοῦ εὐλογίας,
Αἰκατερίνα δὸς αὐτὴν αἰτουῖσίν σε πιστῶς,
ὅπως φωτιζόμενοι, Παρακλήτου ἀκτίσι,
πάντα ὑπερβαίνωμεν, τὰ ὑψούμενα τείχη,
καὶ εὐγνωμόνως δόξαν τῷ Χριστῷ,
δῶμεν τῷ οὕτως, σὲ Μάρτυς δοξάσαντι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι,
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρῶύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων;
τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρουσκ
οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα ἐκ σοῦ,
σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ,
ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός·

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ραντιεῖς με ὑσώπω, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς με ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιόν μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσιν.

Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εἶτα ψάλλεται ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«Σοφίαν δὸς αἰτουῖσί σε, Αἰκατερίνα θεία. Ἀ(θανάσιος)».

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ.δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Σοφίας λειπόμενοι θεϊκῆς, αἰτούμεθα Μάρτυς, ταύτην κτήσασθαι
σαῖς εὐχαῖς, πρὸς λύσιν τῶν βίου προβλημάτων, Αἰκατερίνα εὐχαῖς
σου πρὸς Κύριον.

Ὁ δότης ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν, σοφίαν δεδώκει, κοσμικὴν σοι καὶ τὴν
Αὐτοῦ, ἣν δίδου σεμνὴ Αἰκατερίνα, τοῖς ὥσπερ δῶρον αὐτὴν
ἐκζητοῦσί σου.

Φιλόγνωστος οὖσα ἐν διαρκεῖ, μελέτη ἐγένου, τῆς σοφίας οἶκος
λαμπρός, διὸ καὶ ἡμᾶς Αἰκατερίνα, δοχεῖα ταύτης πρεσβείαις σου
ποίησον.

Θεοτοκίον

Ἰκέτευε Πάναγνε τὸν Χριστόν, ὡς ὄντα Σοφίαν, προαιώνιον τοῦ
Πατρὸς, ἡμῖν παρασχεῖν θείαν σοφίαν, ὅπως γνωρίσωμεν Τούτου τὸ
θέλημα.

Ωιδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἄνευ θείας σοφίας, πρᾶξις ἡμῶν ἅπασα, ἄχρηστος ὑπάρχει τῷ ὄντι
καὶ ἀνωφελίμος, ὅθεν αἰτούμεθα, Αἰκατερίνα σοφίαν, ἣν Χριστός σοι
δέδωκεν, δῶρον ὑπέριμον.

Νίκην ἤγαγες ὅτε, πρὸς τοὺς σοφοὺς ἔστηκας, καὶ συνδιελέχθης σὺ
μόνη, μάρτυς θεόσοφε, ἔχουσα ἄνωθεν, Αἰκατερίνα Κυρίου,
φωτισμὸν οὐράνιον, ὃν ἡμῖν χάρισαι.

Δωρεὰν τῶν χαρίτων, παρὰ Θεοῦ εἴληφας, δι' ὧν ποθητὴ ἐγεγόνεις,
πολλοῖς ὡς σύζυγος, σὺ δ' ὅμως κέκρικας, Αἰκατερίνα γενέσθαι,
νύμφη τούτου ἄφθορος, καὶ παρθενεύουσα.

Θεοτοκίον

Ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐπιφανείς εἴλκυσε, τὴν Αἰκατερίναν εἰς πίστιν,
Αὐτοῦ καὶ ἔδειξε, ταύτην ἐν Μάρτυσι, καὶ ἐν Παρθένοις μεγίστην,
μεθ' ἧς ἡμῶν γένοισθε, πρέσβεις πρὸς Κύριον,

Διάσωσον, τοὺς σὲ τιμῶντας Αἰκατερίνα παρθενομάρτυς, ἀπὸ πάσης
τοῦ πονηροῦ ἐπιθέσεως, καὶ σόφισον ἡμᾶς ἀεὶ, ἐκτελεῖν ἐντολὰς τοῦ
Κυρίου.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν
τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Σοφίαν Θεοῦ, Αἰκατερίνα πάρεχε, ἡμῖν τὴν αὐτήν, αἰτοῦσι ταῖς
πρεσβείαις σου, ὅπως βίου πέλαγος, ὥσπερ τέκνα φωτὸς διανύσωμεν,
καὶ σωφροσύνη ἀληθεῖ, Παράδεισον εὕρωμεν τὸν πάντερπνον.

Ωιδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Σωφροσύνην ἐνδέδυσαι, τὴν ἀγγελομίμητον καλλιπάρθενε, ἣν τοῖς
πόθῳ σε γεραίρουσι, χάρισαι θησαύρισμα ἰσόβιον.

Ἄγνοτάτην ἐφύλαξας, τὴν παρθενικὴν σου σάρκα πάσης μολύνσεως,
ὄθεν πάντα τοὺς ἀγνεύοντας, στήριζε εὐχαῖς ταῖς ἀγνοτάταις σου.

Τερὸν ὡς ἀνάθημα, ᾧ Αἰκατερίνα Χριστῷ ἀνέθηκας, σεαυτὴν διὸ ὡς
σφάγια, λογικὰ ἡμᾶς Αὐτοῦ ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον

Τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, μυστικὸν νυμφίον κόρη ὑπέδειξας, ἥτις
Τοῦτον ἀνεκήρυξε, πρὸ ἀπίστων εἶναι Θεὸν τέλειον.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὅσα σοι Χριστός, ἐχαρίσατο δωρήματα, Αἰκατερίνα πρὸς τὴν δόξαν τὴν Αὐτοῦ, σοφῶς ἐχρήσω, τοὺς συνόντας καταπλήξασα.

Ἐψωσον σοφή, τὰς σὰς χεῖρας πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τὴν σοφίαν τὴν Αὐτοῦ δίδου πιστοῖς, τοῖς ἐκζητοῦσι, ταῖς ἀγίαις σου δεήσεσι .

Στήλας τῶν παθῶν, ψυχικῶν ἡμῶν ὡς εἰδωλα, Αἰκατερίνα καταλέπτυνον σεμνή, καὶ τοῦ Κυρίου, λατρευτὰς ἡμᾶς ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον

Ἰασαι ψυχῶν, καὶ σωμάτων ἀρρώστηματα, ἢ τετοκυῖα τῶν ἀπάντων Ἰατρόν, Παρθενομήτορ, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν σώσαντα.

ᾠδὴ Ϛ'. Τὴν δέησιν.

Συνέσεως, ἐμπλησθεῖσα Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου φιλοσόφων ἀσόφων, λήρους σαθροῦς, κατενίκησας μόνη, καὶ πρὸς τὴν πίστιν Χριστοῦ τούτους ἤνεγκας, εἰς ἣν ἐδραίωσον σοφή, τοὺς τιμῶντας τὴν θεϊάν σου ἄθλησιν.

Ἐθαύμασαν, τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν, δι' ἧς ἴσχυσας τοὺς πόνους βασάνων, ὑπενεγκεῖν, καὶ λαβεῖν θεῖον στέφος, Αἰκατερίνα οἱ δήμιοι βλέποντες, τὴν σὴν στερόραν ὑπομονήν, ἣν παράσχου τοῖς σὲ μακαρίζουσιν.

Ἀγάπην σου, καὶ τὸν θεῖον ἔρωτα, ταῖς ψυχαῖς τῶν ὑμνητῶν σου παράσχου, ὅπως ἀεὶ, πειρασμοὺς τοὺς ποικίλους, καθάπερ τεῖχος σαθρὸν καταβάλλωμεν, καὶ δρόμον τοῦ ἀγιασμοῦ, εὐθυπόρως Ἁγία τελέσωμεν.

Θεοτοκίον

Ἰκάνωσον, Παναγία Δέσποινα, τὰς παγίδας πειρασμῶν ὑπερβαίνειν, ὅτι πολλαί, ὑποκρύπτονται κόσμῳ, ὧπερ βιοῦμεν καὶ ζῶμεν τὰ τέκνα σου, καὶ σόφισον πῶς δεῖ αἰεὶ, ἐν Χριστῷ πολιτεύεσθαι Πάναγνε.

Διάσωσον, τοὺς σὲ τιμῶντας Αἰκατερίνα παρθενομάρτυς, ἀπὸ πάσης τοῦ πονηροῦ ἐπιθέσεως, καὶ σόφισον ἡμᾶς αἰεὶ, ἐκτελεῖν ἐντολὰς τοῦ Κυρίου.

Ἄχραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῴρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Τῆς σοφίας Θεοῦ Λόγου σκηνῶμα, καὶ ἀγνότητος οἶκος παγκάθαρος, ἀνεδείχθης, Αἰκατερίνα νύμφη τοῦ Χριστοῦ, δι' Οὗ, ἡσχυνας εἰδωλικήν, φιλοσοφίαν καὶ πολλούς, εἰς τὴν πίστιν ὠδήγησας. Πλείστοις δὲ μαρτυρίοις, εἴληφας θεῖον στέφος, καὶ τῶν τιμώντων σε πιστῶς, ἐκπληροῖς πάντα αἰτήματα.

Προκείμενον. Αγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρόπει αἴνεσις.

Στίχ. Ὑπομένουσα ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχέ μοι.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (κεφ. 25, 1-13).

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου. Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι καὶ πέντε μωραί. Αἵτινες μωραὶ λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον· αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ νυμφίου ἐνύσταξαν πᾶσαι καὶ ἐκάθευδον. Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· ἰδοὺ ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ. Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι καὶ

ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν. Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον·
δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν, ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται.
Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι λέγουσαι· μήποτε οὐκ ἀρκέση ἡμῖν καὶ
ὑμῖν· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράσατε
ἐαυταῖς. Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι ἦλθεν ὁ νυμφίος καὶ αἱ
ἔτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα.
Ὑστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι λέγουσαι· κύριε κύριε,
ἄνοιξον ἡμῖν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς.
Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἶδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν ἐν ἧ ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

Δόξα Πατρί.

Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ προσόμοιον.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ.β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Χριστομάρτυς πάνσοφε,
Αἰκατερίνα θεόφρον,
νύμφη πανακήρατε,
Θεοῦ Λόγου οἶκημα ἀγιώτατον,
τοὺς πιστῶς τιμῶντάς σε,
πάντοτε εὐλόγει,
καὶ αἰτήσεις τούτων πλήρωσον,
ταῖς ἱκεσίαις σου, πρὸς τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόνητον.

Τὰς ἀσθενείας ἴασαι,
δώρησαι σοφίαν τὴν ἄνωθεν,
ὅπως εὐγνωμόνως,
τὴν μνήμην σου τελῶμεν τὴν σεπτὴν,
καὶ τὸν Σωτῆρα δοξάζωμεν,
τὸν σὲ στεφανώσαντα.

Ὡιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Καθαρότητος οἶκον, κατιδὼν ὁ Σωτῆρ σε νύμφην ἠγάγετο, ἐμπλήσας
σε σοφίας, τῆς θείας ἦν παράσχου, τοῖς πιστῶς αἰτουμένοις σου, ὅπως
ἐχθροῦ δολεροῦ, φεύγωμεν τὰς παγίδας.

Ἀληθείας Κυρίου, ὡς ἐπέγνωσ τὸν πλοῦτον εὐθύς ἀπέρριψας, τὴν
πλάνην τῶν εἰδώλων, διὸ Αἰκατερίνα, καὶ ἡμᾶς καταξίωσον,
ἀκολουθεῖν ἀκλινῶς, Χριστοῦ τῇ ἀληθείᾳ.

Τετρωμένη τῷ πόθῳ, τοῦ Κυρίου ἀνέδραμες ὥσπερ ἔλαφος, σεμνὴ
Αἰκατερίνα, ὀπίσω Τούτου γνῶναι, τὰ μυστήρια πίστεως, ὅθεν ἡμᾶς
μιμητάς, σοῦ δεῖξον εὐχομένη.

Θεοτοκίον

Εὐμενῆ τὸν Δεσπότην, Θεοτόκε τοῖς δούλοις σου μεταποίησον, ἵνα μὴ
ἀποστρέψῃ, τὸ πρόσωπον ὡς πάλαι, ἐκ τῆς Μάρτυρος ἔπραξεν, ἀλλὰ
ίλέως ἡμῖν, τὸ ὄμμα ἐπιρρίψῃ.

Ὡιδὴ η'. Τὸν βασιλέα.

Ῥημάτων θείων, τὴν ἀποκάλυψιν δίδου, τοῖς αἰτοῦσι σοφὴ
Αἰκατερίνα, ἵνα σωτηρίας, βαδίσωμεν τὰς τρίβους.

Ἰσχὺν παράσχου, τοῖς ἐκ παθῶν κλονουμένοις, ἀθληφόρε σεμνὴ
Αἰκατερίνα, καὶ ἐλευθερίαν, ἐκ τούτων ἀξιώσαιο.

Ναὸν Κυρίου, ἡγιασμένον τὸ σῶμα, τῶν ποθούντων Αὐτῷ
συνενωθῆναι, δεῖξον ταῖς εὐχαῖς σου, ἀγνή Αἰκατερίνα.

Θεοτοκίον

Ἀμαρτανόντων, ὑπάρχεις πύλη Παρθένε, πρὸς Δεσπότην διὰ τῆς
μετανοίας, ἦν ὡς δῶρον δίδου, τοῖς μεγαλύνουσί σε.

Ῥιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Θεῷ παρισταμένη, πλήρου τὰς αἰτήσεις, Αἰκατερίνα σοφὴ τῶν
τιμώντων σε, χαριζομένη ἐκάστῳ, τὸ συμφερότερον.

Εὐλόγησον τοὺς ὅσοι, σὲ ἐπικαλοῦνται, Αἰκατερίνα καὶ τούτους
ἐνίσχυσον, ἐν ταῖς ποικίλαις ἀνάγκαις, καὶ περιστάσεσιν.

Ἰάτρευσον σωμάτων, καὶ ψυχῶν τὰς νόσους, Αἰκατερίνα ἡμῶν
ἰκετεύουσα, τὸν Ἰησοῦν ὅτι ἔχεις, εὐχῶν τὴν δύναμιν.

Ἀξίωσον παρθένε, καὶ γενναία μάρτυς, Αἰκατερίνα πιστοὺς τοὺς
τιμώντάς σε, τῆς οὐρανῶν Βασιλείας, ἧς σὺ τετύχηκας.

Θεοτοκίον

Ἀπάντων τὰς δεήσεις, δέξαι Θεοτόκε, τῶν χριστωνύμων καὶ ταύτας
προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ ὡσπερ οὔσα, μήτηρ φιλότεκνος.

εἶτα ἐπιψάλλομεν τό,

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζεις σε τὴν Θεοτόκον, τὴν
ἀειμακάριστον καὶ παναμόμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν
τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξωτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν
Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως
Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Μεγαλυνάρια

Χαίροις νύμφη πάνσοφε τοῦ Χριστοῦ, μάρτυς ἀθληφόρε, τῆς ἀγνείας οἴκος λαμπρός, ὦ Αἰκατερίνα, παρθένων εὐκοσμία, καὶ τῶν πιστῶν ἀπάντων, θεῖον προσφύγιον.

Ὡσπερ κατενίκησας τοὺς σοφούς, τῇ θεῖα σοφία, καὶ ἐδόξασας τὸν Χριστόν, οὕτω σαῖς πρεσβείαις, σεμνὴ Αἰκατερίνα, ἡμῶν τὰ τυραννοῦντα, πάθη ἀφάνισον.

Τοὺς ποθοῦντας ζῆσαι ἐν τῷ Χριστῷ, ὦ Αἰκατερίνα, ἐν ἀγνότητι καθαρά, στήριξον ὡς οὔσα, παρθένος ἀγνοτάτη, καὶ τοῦ ἐχθροῦ τὰ βέλη, ὡς χοῦν διάλυε.

Πλῆσον τῆς σοφίας τῆς θεϊκῆς, τοὺς ἐξαιτουμένους, σαῖς πρεσβείαις ὅπως αἰεὶ, πράττωμεν προθύμως, σοφὴ Αἰκατερίνα, τὰς ἐντολὰς Κυρίου, καὶ τὰ θελήματα.

Τὴν ὁμώνυμόν σου Πόλιν σκέπε αἰεὶ, ἐκ παντὸς κινδύνου, καὶ οἰκοῦντας ταύτην πιστούς, ὦ Αἰκατερίνα, εὐλόγει ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ φύλαττε ἀτρώτους, ἐκ πάσης θλίψεως.

Ὡσπερ τὸ σὸν σκῆνος τὸ ἱερόν, ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἐνηνόχασιν εἰς Σινᾶ, Ἄγγελοι Κυρίου, οὕτως Αἰκατερίνα, ἐν ταῖς σεπταῖς χερσί σου, κράτει τοὺς δούλους σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.
τὸ ἀπολυτίκιον ἢ τὰ τροπάρια

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαγχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε. Ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσαιμεν· ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων. Σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Εἰς τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος β.' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Κάθαρον ἡμῶν τοὺς λογισμοὺς, καὶ σοφίαν θείαν παράσχου, Αἰκατερίνα σοφὴ, ὅπως τὰ θελήματα, ἐπιτελῶμεν Χριστοῦ, καὶ ἐχθρῶν διαφύλαξον, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, τὸν γλυκὺν Παράδεισον, χαριζομένη σεμνὴ, ἔνθα σὺν χοροῖς τῶν Ἁγίων, τῶν ἀπὸ αἰῶνων ἀπάντων, Τούτου θεῖον πρόσωπον ὀψόμεθα.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθιμι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου, φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Δί' εὐχῶν.

Στίχοι

*Τοὺς σὲ τιμῶντας, σοφὴ Αἰκατερίνα,
Σύναψον Χριστῷ σεπταῖς σου ἰκεσίαις.*

**Εὐχὴ εἰς μέλλοντας μετασχεῖν τῶν πανελλαδικῶν
ἐξετάσεων**

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Λόγος καὶ ἡ Σοφία τοῦ οὐρανοῦ Πατρός, τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν, ὁ διὰ τῆς ἐπιλάμψεώς σου φωτίσας τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῆς παρθένου καὶ μάρτυρός σου Αἰκατερίνης καὶ ὀδηγήσας εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας Σου, ὁ ἐνισχύσας ταύτην τῇ δυνάμει τοῦ Παναγίου Σου Πνεύματος εἰς τὸ κατανικῆσαι θαυμαστῶς τὴν μεμωραμένην σοφίαν τῶν φιλοσόφων, καὶ πλείστας ψυχὰς ἐλκῦσαι εἰς τὴν θεογνωσίαν, καὶ ἀξιώσας δὲ ἐν τέλει ὑποστήναι τὸ ἔνδοξον μαρτύριον, Σὲ παρακαλοῦμεν καὶ Σὲ ἰκετεύομεν Φιλάνθρωπε, ὅπως ταῖς πρεσβείαις ταύτης τῆς ἐνδόξου καὶ πανσόφου Παρθενομάρτυρός Σου, ἰδιαιτέρας δὲ προστάτιδος οὔσης τῆς Πόλεως ἡμῶν, φωτίσης καὶ ἐνισχύσης καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀδυνάτους, ἐρχομένους διαγωνισθῆναι εἰς τὰς πανελλαδικὰς ἐξετάσεις, διανοίγων τὸν νοῦν καὶ τὴν ἀντίληψιν ἡμῶν πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ποθουμένων σκοπῶν, ἵνα κατὰ τὸ πανάγιον θέλημά Σου ἐπιτυχάνοντες προχωρήσωμεν εἰς τὴν περαιτέρω κοινωνικὴν καὶ ἐπαγγελματικὴν ζωὴν ἡμῶν καὶ εὐγνωμόνως δοξάζωμεν πάντοτε τὴν πάνσοφον καὶ θαυματουργὸν Ἀγίαν Σου καὶ προσκυνῶμεν ἐν εὐχαριστίαις Σὲ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν, τὸν χορηγὸν παντὸς ἀγαθοῦ. Ἀμήν.